

jest przedczesna lub że ją wniosła osoba nieuprawniona a prokurator nie widzi powodu do rozważenia sprawy z urzędu; decyzja nie ulega zaskarżeniu. W innych wypadkach prokurator—stosownie do właściwości — poweźmie decyzję co do zwolnienia lub przedstawi sprawę Ministrowi ze swą opinią.

§ 12. W decyzji odmawiającej zwolnienia należy wymienić datę, przed którą nie wolno zgłosić ponownej prośby (art. 4 ust. ost. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej).

Odmowa prośbie skazanego, jego obrońcy lub pełnomocnika powoduje powyższy skutek co do próśb wszystkich osób. Odmowa prośbie innej osoby powoduje ten skutek co do próśb wszystkich osób, wyjąwszy prośby skazanego, jego obrońcy lub pełnomocnika.

§ 13. W decyzji zarządzającej zwolnienie należy z reguły nakazać zwolnionemu, aby zawiadamiał natychmiast o każdej zmianie swego miejsca pobytu najbliższy posterunek policji państwowej (komisarjat P. P. w miastach) miejscowości, którą opuszcza i do której przybywa. Obowiązek ten ustaje z upływem terminów przewidzianych w art. 3 ust. ost. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej. Koniec tego terminu należy oznaczyć w decyzji.

Nakazu zawiadamiania można nie wydawać, jeśli okres, po którym karę uważa się za odbytą (art. 3 ust. ost. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej), nie przekracza roku, a ze względu na szczególne okoliczności niema wątpliwości, że zwolniony będzie się prowadził dobrze.

Nakaz zawiadamiania można na prośbę zwolnionego cofnąć, jeśli na wolności prowadzi się dobrze najmniej przez dwa lata.

§ 14. Zarząd więzienia wykonywa decyzję zarządzającą zwolnienie natychmiast, chyba że zaszyły lub najaw wyszły okoliczności, któreby uzasadniały odmowę zwolnienia. Zarząd więzienia przedstawi w tym wypadku sprawę natychmiast do ponownej decyzji.

Zarząd więzienia, wypuszczając skazanego na wolność, powiadomi go o obowiązkach co do sprawowania się, o obowiązkach meldunkowych i skutkach ich zaniedbania oraz zawiadomi o zwolnieniu posterunek (komisarjat) P. P. właściwy dla miejscowości, do której zwolniony się udaje.

§ 15. Postanowienia §§ 5—14 stosuje się odpowiednio także w wypadku, gdy z urzędu postanowiono przedstawić wniosek o przedterminowe zwolnienie.

Zarządy więzienia są obowiązane przedstawiać takie wnioski co do skazanych, którzy czynią zadość warunkom przedterminowego zwolnienia (§ 7).

Prokuratorzy przy sądach apelacyjnych i okręgowych mogą zarządom więzienia wydawać w tym zakresie zlecenia w poszczególnych sprawach.

Dochodzenia celem przygotowania wniosku wolno rozpocząć już przed terminem określonym w § 8.

§ 16. Każdy prokurator, który dowie się o złem prowadzeniu się zwolnionego lub o niewykonywaniu przez niego obowiązku przewidzianego artykułem 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, albo

o zarządzone przez władzę policyjną tymczasowym przytrzymaniu przedterminowo zwolnionego — zawiadomi o tem właściwego prokuratora przy sądzie apelacyjnym (§ 2 ust. ost.), który bądź poweźmie decyzję, czy zwolnienie należy cofnąć, bądź przedstawi sprawę do decyzji Ministrowi (§ 3).

§ 17. Władza policyjna, która zarządziła tymczasowe przytrzymanie zwolnionego (art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) zażąda za pośrednictwem prokuratora przy najbliższym sądzie okręgowym decyzji co do cofnięcia zwolnienia, przytaczając podstawy cofnięcia i wskazując właściwego prokuratora przy sądzie apelacyjnym (§ 2 ust. ost.).

Prokurator przy sądzie okręgowym może przed skierowaniem sprawy do prokuratora przy sądzie apelacyjnym (§ 2 ust. ost., § 16) zarządzić wypuszczenie przytrzymanego na wolność.

Tymczasowe zatrzymanie zalicza się na poczet kary.

§ 18. Jeśli sąd, który wydał wyrok, nie istnieje i nie jest wiadome, któremu sądowi polskiemu przekazano jego czynności, właściwymi do czynności przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu są prokuratorzy, w których okręgu sąd wyrokujący w I-jej instancji urzędował.

§ 19. Uchyła się art. 6—12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 31 poz. 185) w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 16 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 26 poz. 158), tudzież — o ile są sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem — wspólne zarządzenie ministrów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 21 stycznia 1871 r. (Dz. Urzęd. prusk. M. Spr. str. 35), ust. IV ogólnego zarządzenia ministra sprawiedliwości z dn. 14 sierpnia 1879 r. (Dz. Urzęd. prusk. M. Spr. str. 237), § 99 ordynacji więziennej zarządu wymiaru sprawiedliwości z dn. 21 grudnia 1898 r. (Dz. Urzęd. prusk. M. Spr. str. 293), § 34 ogólnego zarządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 14 marca 1917 r. (Dz. Urzęd. prusk. M. Spr. str. 85), ust. IV p. 2 ogólnego zarządzenia ministra sprawiedliwości z d. 26 sierpnia 1919 r. (Dz. Urzęd. prusk. M. Spr. str. 405) i § 26 ogólnego zarządzenia ministra sprawiedliwości z d. 19 października 1920 r. (Dz. Urzęd. prusk. M. Spr. str. 565).

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1927 roku.

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

54.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 20 stycznia 1927 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Niżej wyszczególniony towar opłaca cło ulgowe, którego wysokość w stosunku procentowym do cła normalnego, podanego w poz. 2 pkt. 4 taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 54, poz. 540), określa się jak następuje:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło ulgowe w % cła normalnego
2 punkt 4	Ryż wyłuskany lecz w błonce, niepolerowany, do wyrobu ryżu polerowanego — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20%

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązywać będzie aż do odwołania.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

K. Niezabytowski

55.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji

z dnia 26 stycznia 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o wprowadzeniu bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich, czeskosłowackich i austriackich z jednej a stacjami kolei bułgarskich z drugiej strony.

Na mocy artykułu 4 punkt 8 i 9 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) oraz artykułu 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. № 97, poz. 567), zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przewozie towarów (włączając w to przewóz zwłok i żywych zwierząt) między stacjami kolei

- polskich,
- czeskosłowackich,
- austriackich

z jednej strony a stacjami kolei bułgarskich z drugiej strony, wszelkimi drogami wchodzącymi w rachubę, t. j. tranzytem:

do a) przez Rumunję, Niemcy, Czechosłowację, Austrię, Jugosławję i Węgry;

do b) i c) przez Polskę, obowiązują następujące postanowienia.

A. Przepisy przewozowe.

Uczestniczące Zarządy kolejowe przyjmują do przewozu przesyłki na zasadzie Konwencji Międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznymi z dnia 14 października 1890 r. (Konwencja Berneńska) wraz ze wszystkimi dodatkami i ujednostajnionymi postanowieniami dodatkowymi, o ile nie przewidziano poniżej postanowień szczególnych.

B. Postanowienia szczególne.

1. Do art. 3 K. M. (Przedmioty wyłączone z przewozu lub warunkowo przyjmowane do przewozu).

Przedmioty, wymienione w § 1, ustęp 2 (2) postanowień wykonawczych do K. M., przyjmuje się do przewozu na warunkach, wskazanych pod 1—4 ujednostajnionych postanowień dodatkowych do art. 3 K. M. z tem, że odszkodowanie za zaginięcie lub brak wagi przesyłki nie może wynosić więcej, niż 25 franków złotych (1 frank złoty = $\frac{1}{5,18}$ dolara Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej).

2. Do art. 6 K. M. (Treść i forma listu przewozowego).

Nadawca winien wskazać w liście przewozowym graniczne stacje przejścia (zob. D. Spis granicznych stacji przejścia) z państwa do państwa.

W razie żądania stosowania taryfy związkowej za pewien odcinek drogi przewozu obowiązują co do wskazania przejść granicznych na tym odcinku postanowienia taryfy przepisanej.

Listy przewozowe należy wypełniać alfabetem łacińskim.

3. Do art. 7 K. M. (Odpowiedzialność za wskazania i oświadczenia, zamieszczone w liście przewozowym. Sprawdzanie przez kolej żelazną. Dopłaty).

Kolej nie odpowiada za skutki, wynikające z tego powodu, że przesyłki przyjęto do przewozu do takich stacji, które nie są upoważnione do załatwiania odnośnych czynności ekspedycyjnych.

4. Do art. 10 K. M. (Przepisy celne, podatkowe i policyjne).

Jeżeli brak, nieprawidłowość albo niedokładność dowodów, dołączonych do listu przewozowego stwierdzi się na jednej ze stacji pośrednich, to dalszy przewóz przesyłki może być wstrzymany i przesyłka oddana do rozporządzenia nadawcy.

5. Do art. 11 K. M. (Zasady obliczania przewoźnego).

Przewoźne i inne opłaty oblicza się za wskazaną przez nadawcę drogę przewozu według obowiązujących taryf.

Kolej obowiązana jest do stosowania taryfy związkowej za pewien odcinek drogi przewozu tylko wówczas, jeżeli nadawca zażądał wyraźnie w liście przewozowym jej stosowania, podając ten odcinek, dla którego żąda stosowania taryfy związkowej, oraz jeżeli wypełnił warunki stosowania tej taryfy.

6. Do art. 12 K. M. (Uiszczanie przewoźnego).

Częściowe opłaty zgóry dozwolone są tylko do granicy (granicznej stacji przejścia) kraju wysyłającego, albo do dalej położonej granicy (granicznej stacji przejścia). Uiszczanie zgóry pewnej określonej sumy jest niedopuszczalne.

Jeżeli przewoźne i inne opłaty muszą być przeliczone na inną walutę, to stosuje się zawsze urzędowy kurs przeliczenia, obowiązujący w dniu przeliczenia. Kurs przeliczenia ustala zarząd kolejowy, który dokonywa przeliczenia.